

Сипалъ дѣдо Господь боица въ делвата и се накарниль да я разбърка. Но нѣмало също. Около него имало само гжши пера, съ които шариль птичкитѣ. Ангелчето литнало да потърси бъркалка, но нетърпеливиятъ щъркель го превариль. Той протегналь шия, бръкналь съ клюна си въ делвата и започналь да бърка.

Дѣдо Господь се усмихналь. Харесало му досѣтливостта на щъркела. Но го и досмѣшало, като му дошло на умъ, че делвата е дълбока и досѣтливостта му не ще послужи.

Ала и щъркела се сѣтиль. Той дигналь кракъ, цамбурналь го въ делвата и започналь да бърка.

Разсмѣль се дѣдо Господь. Разсмѣли се и птичкитѣ.

Щъркелътъ се засрамиль и бързо измъкналь крака си.

— Чистъ ми е крака, — извиниль се той. — Отъ рѣката ида.

Птичкитѣ още повече се разсмѣли. Щъркелътъ изглеждалъ много смѣшенъ съ червенъ клюнъ и единъ червенъ кракъ. Усмихналь се лекичко и дѣдо Господь. Но щъркелътъ го забелезалъ. Той навѣль засраменъ глава и се накарниль да литне.

— Чакай! — спрѣль го дѣдо Господь. Следъ това взелъ едно перо и боядисалъ съ червена боя и другия му кракъ. Сетне присѣгналь къмъ черната боя и нашариль крилата му.

Щъркелътъ се поклониль и отлѣтѣль.

Докато хвърчалъ, той горчиво плачелъ. Тревожила го мисълта, че той ще изглежда грозенъ, щомъ като дѣдо Господь толкова малко го шариль. Още по-мъчно му станало, когато си спомниль, колко хубаво изглеждало последното птиче, което дѣдо Господь нашариль — Кадънката.

Ала когато кацналь всрѣдъ рѣката и се огледалъ — много се харесалъ. Той се усмихналь доволно, протегналь шия, нагълталъ едно жабче, което се тулило задъ единъ върбовъ клонъ и гордо, гордо закрачилъ изъ рѣката. После разпериль криле, литналь на високо, извилъ се дваждъ-триждъ изъ въздуха, кацналь на гнѣздото си и весело затракаль. . .